

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

OMKRING EN GAMMEL KRO

RIM OG PROSA

SAMLET AF MAGISTER BIBENDI

TRYKT SOM MANUSKRIFT
MCMXXXIX

DER var en Tid for en Del Aar siden, da vore gode, gammeldags Kroer fik fine Fornemmelser. Skænkestuerne blev døbt om til Restaurationer, og Kroeme blev til Hoteller. Ja, laa de bare i nogenlunde Nærhed af en fugtig Plet, blev det straks til et Badehotel. Man kan endnu mange Steder se Sporene, naar man kører forbi Landevejsskilte, der viser ned til de gamle Steder.

Nu er Hotellet igen forsvundet, og Kroen er atter kommet til Hæder og Værdighed.

Det er ikke uinteressant at iagttage, hvordan to Modsætninger søger hinanden - akkurat som den positive og negative Elektricitet i et dundrende Tordenvejr. Med Hensyn til Kroeme bliver det ogsaa til store Skrald, naar *gammeldags Romantik* og *moderne Teknik* mødes.

Det er Bilemes Tidsalder, der har skabt en KroRenæssance her hjemme. Hvad der før laa i uopnaelig Afstand for mindre, dødelige, kan nu naaes paa et Par Timer; man kan starte Søndag Morgen og ved Frokosttid være lige i Hjertet af skønne og uberørte Natursteder.

Den ene Egn efter den anden bliver »opdaget« og erobret. Desværre ikke altid til lige stor Glæde for de virkelige Naturvenner, der, som i gamle Dage, foretrækker Apostelens Heste og rejser til Fods. Heldigvis for Fugle- og Dyrelivet og for Naturfreden er det strengt forbudt at suse med Bil ind i Skovensomheden.

Det maa desværre siges, at vor Tids hæsbælsende Travlhed sætter sine grelle Spor. Det er ikke Anemoner altsammen, der pryder Skovbunden, hvor der har været Frokost i den frie Natur.

Mange Bymennesker er jo ikke paa Højde med Naturen. De tænker ikke over, at der kommer andre, naar de selv er kørt.

»*Après nous le delugel*« Og derfor vælter de en Syndflod af Papir, tømte Flasker, Konservesdaaser og det, der er værre, ud over Græsset.

Man tør formode, at disse Folk ikke selv endnu har den virkelige Trang til Romantikken. Og den blomstrer ellers frodigt i vort Aarhundrede, netop fordi den moderne Storstad Dagen igennem kun kender Larm og Travlhed. Mennesker bliver smaa Hjul i en mægtig Maskine, der hele Ugen snurrer rundt paa Stedet og maler alle med.

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Men saa kommer Hviledagen, og den kommer man i Hu og holder den halvhellig. Man vil langt bort, hvor man kan finde Ro og Idyl.

Den romantiske Hunger er saa stærk, at man med Glæde tager til Takke med Surrogater. Derfor kan det forklares, at Etablissementer med pastoral Kolorit eller med eksotisk Duft skyder frem som Paddehatte.

Man finder det samme mere ægte ude paa Landet i adskillige af vore Landevejskroer. Der hviler endnu en egen Stemning over mange af disse Steder. I gammel Tid laa de som Lyspunkter paa de store Alfårveje. Man rejste kun besværligt, og man maatte puste ud. Mangen gammel Kro har bevaret det folkelige og jævne Skær, og derfor kan man glæde sig ved en ny Blomstringstid. Det er ikke alene om Sommeren, at Folk søger bort fra Byen. Nej, hele Aaret rundt flygter man fra Stenørkenen.

Sommeren er ikke længer den eneste, saliggørende Ferietid. Utalige Mennesker har forstaaet, hvad Ef teraaet med de stærke Farver og den klare Luft med den frie Udsigt kan skænke. Og selvom Vinteren ofte byder paa Regn og Slud i Stedet for Sne, har den sine Fordele.

Efteraars- og Vinterferie er sikkert nok saa dulmende for det trætte Sind som Sommeren, hvor der er overfyldt alle Steder.

Men mærkeligt nok nærer man stadig herhjemme en næsten overtroisk Rædsel for Regn.

Altfor ofte lyder høje Klageraab fra Folk, der har mødt Regnvejr i Ferien.

Hele den dejlige, haardt tiltrængte Hvile er ødelagt! Der er jo ikke noget ved at kukkelure i en Sommerpensions Dagligstue eller paa et Hotelværelse. Man maa hellere blive hjemme.

Det er indrømmet, at Regnvejr i Byen ikke er lysteligt. Men der kan man jo more sig under Tag.

Ganske anderledes er det paa Landet. De Folk, der klager over Regn i Ferien, snakker om Sager, de ikke har Begreb om.

Hvorfor hersker der saadan Rædsel for Regn? Man er jo fra Barnsben vænnet til den Kendsgerning, at Danmark har et fugtig Klima, og at alt for mange Sommerdage har Regnvejr.

Omkring en kro

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Derfor skal man blot paa Forhaand udruste sig til at trodse det troløse Vejr. Køb een Gang for alle et Par Gummistøvler - dem faar man desuden god Brug for om Vinteren, naar der er Sjap paa Gaderne. - I Ferien tillader dette Fodtøj, der saa let tages af, naar man kommer hjem, - lange Ture i øsende Regn. Eller man kan komme rundt over Moser og Enge og langs Søernes Bredder, hvor man selv i straalende Solskin. maa holde sig væk.

Køb dernæst en let Regnfrakke, der er saa lang, at den naar ned for Støvleskafternes Rand, saa der ikke siver Vand ned i Støvlerne. Og anskaf saa en Sydvest eller en Gummihætte. Hele denne Mundering er ikke dyr, og den holder ud i mange Aar.

Man er derved udrustet til at trodse de vaade Magter; men derfor kan man alligevel pakke det fine Sommertøj i Kufferten. Og saa kan man rejse ud, selvom Himmel og Hav staar i eet.

Adskillige har allerede prøvet det, og de modige Pionerer har opdaget, at Danmarks Natur har Sider, man aldrig drømte om. *Danmark i Solskin* har altid været Feriens Løsning. *Danmark i Regn* rummer lige saa mange uanede Skønheder.

Staa paa en Bakketop og se et Uvejr drage frem over Mark og Skov eller over Hav og Sø. Se Lynene blinke og hør Tordenens Bulder, der kommer nærmere. Lyt til det sagte, fine Spil som af utallige, smaa Sølvklokker, naar Regndraaberne fjærnt borte klinger mod Vandets Flade! Lidt efter lidt vokser det til et Brus som fra uhyre Orgler, medens Bygen jager frem og kvæger den tørstende jord.

Og endnu medens Regndraaberne perler som funklende Ædelstene paa Blade og Græs, saa gaa Tur og se, hvor friskt og ungt alt lever. Nyd den friske, rensende Luft i fulde Drag, og man vil opdage, at man selv lever paany.

Prøv en Tur gennem Skov og Hegn i silende Dagsregn. Hør Regnens sagte Hvisken mod Blade og Kviste. Kig ud over skovklædte Bakker, der fortoner sig i blaalig Dis, saa det skønne Landskab ligner en fin Pastel. Man vil standse og henfalde i dyb Beundring og sanse, *hvor Danmark er skønt i Regnvejr.*

Luften er saa ren og frisk i Regn. Har man først oplevet alt det herlige, man før aldrig har anet, vil man aldrig senere frygte en Ferie

i Regn.

Man har besejret en ældgammel og frygtelig Fjende, som kun kunde buldre, men ikke bide! Og man vender hjem, styrket - glad og sund. Maaske nok saa rask og arbejdsoplagt, som man gør det efter en Ferie med lutter tørre, men alt for hede Dage.

Tag Ferie langt ud paa Efteraaret, og man vil lære Skoven og Naturen at kende i dens storslaaede Farvepragt. Pris Danmark og den danske Natur, naar Regnen risler. Paa med Regnfrakken og Støvleme og Sydvesten, og ikke en eneste Feriedag vil for Fremtiden blive spildt.

I nogle af de gamle Kroer er der i de senere Aar skabt Kolonier af Digtere, Forfattere og Malere, der her har kunnet finde en frodig Baggrund for Inspirationen. De har sat deres Præg paa Stedet.

Blandt flere Eksempler paa en saadan »Kunstnerkro« skal der fortælles om et enkelt Sted, der i senere Aar har faaet Ry viden om.

Rundt om paa Væggene i den gamle »Slyngelstue« kan man se Billeder og muntre Vers, nogle endogsaa af meget kendte Navne. Selvom det ikke tør nægtes, at Bølgame undertiden kan komme til at gaa lidt højt, saa var der altid noget djærvt over det hele. Et Blad, der gaven Skildring af Stedet, skrev meget træffende, at Stambæstene ved det store Bord burde have haft lange Ridestøvler, Staalhue og forhugget Læderkøllert, saa havde man haft et udmærket Billede af Landsknægte.

Naar Skænkestuen stadig kaldes Slyngelstuen, saa knyttes der ikke noget nedsættende til denne Betegnelse. I ældre Tider betød Slyngel en jævn Mand slet og ret. Derfor var det heller ikke sagt i nogen haanende Betydning, naar man i vore Dage paa danske Herreborge - de, der endnu er igen - taler om Slyngelgilder, saa snart der er borgerlige eller Bønder med til et Selskab.

I mange, gamle Kroer havde man lige frem en Herre- og en Slyngelstue.

Paa Væggen over Stambordet ser man forevigt tre Personer. Motivet er hentet fra Velasques »Bacchus blandt Drankeme«, men i de tre Personer vil man genkende Værten og en nu afdød Landskabsmaler og en stadig spillevende Skribent.

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Paa Billedet staar der:

In vino veritas.
Vi Sandhed søger
i Livets fyldte Glas
og ej i tørre Bøger.

Overværer man et muntert Lag, saa faar man sikkert ogsaa Indtrykket af, at dette Rim ikke er grebet saa ganske ud af Luften!

Paa Bjælken over Skænken blev der ofte skrevet smaa diplomatiske Meddelelser fra Værten til Stamgæsterne eller omvendt. En Dag, da der var absolut Ebbe i Gæsternes Kasse, skulde Værten til Byen. Inden han drog af sted skrev han med Kridt paa Bjælken: »*I Dag konstant*«.

Han rejste roligt sin Vej uden at ane, at Landposten en Time efter indfandt sig med Forstærkning til en af Knægtene. Saa gik det lysteligt til hele Dagen. Om Aftenen kom Værten hjem og hørte straks den vilde Jubel. Bordet var tæt besat; men da han spurgte, hvad det skulde betyde, efter det, han havde skrevet over Skænken, pegede en af de oprømte Gæster paa Bjælken. Og Værten saa en lille Ændring; nu stod der nemlig: »*I Dag konstant*«! Og det passede paa en Prik.

Samme Bjælke maatte bære meget. En Lørdag Aften kom der en Agent og anbefalede en Ventilator, der var saa raffineret indrettet, at man kunde paafylde Parfumer, saa Lokalet fik en liflig Duft. Han solgte ogsaa forskellige Essenser.

Man kunde blandt andet faa en lille Flaske med Granduft. Og i Pjecen, som han efterlod, stod der som forfriskende Overskrift: »*Bjærglutt i Stuen*«. Værten syntes, at det vilde pynte over Skænken, derfor klippede han Overskriften ud og klistrede den op.

Om Søndagen vakte det stormende Jubel, at man med Kridt havde skrevet ovenover: »*Dagens Ret: Gule Ærter*«! Naa, Schwamm daruber.

Værten var ganske vist meget large med Kredit, men alligevel havde han et Rim paa Væggen, der ikke opmuntrede til at spænde Buen for højt:

KREDIT

Krediten ind i Kroen kom
og smak sig ned paa Bænken,
han fyldte frækt sin fede Vom
og drak sig fuld ved Skænken.

Han førte sig som Førstepræst
i Yppighedens Tempel
og lærte hver en tørstig Gæst
at følge sit Eksempel.

Man aad og drak af Hjærtens Lyst
og sang og skreg som gale,
til Regning kom; hvor blev der tyst!
Hvem skulde vel betale?

Paa Porten blev de alle smidt,
fik Klø i Tilgift stukket.
Og siden den Dag for Kredit
er Kroen altid lukket.

Det var dog ikke altid, at det hjalp paa de haardhudede Gæster. Og en Aften blev der sagt afgørende Stop. Værten henviste til, hvad der stod paa Væggen. Men en ældre Maler, der led af en stærk Tørst, fik overtalt Værtens unge Datter til at udlevere en Flaske Portvin, der straks konsumeredes ved Stambordet.

»Nej, nu skal I have Tak! Hvad staar der paa Væggen? « spurgte Værten.

»Du kan jo selv se efter,« svarede Maleren, og da Værten skulde kigge, saa han et Stykke Pap med følgende:

Naar Værten bliver ond og raa,
Kredit vi ikke mer kan faa.
Saa henter vi hans Datter,
Krediten lever atter!

Det var der ikke noget at sige til. Men selvom der baade den Aften og mange andre blev lidt livligt, saa var Gæsterne advaret. Ved *Omkring en kro*

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Siden af Rimene om Kredit stod der et andet, som burde virke afsvælgende paa den, der ikke gerne sagde Stop.

ET SAGN

Sagnet siger: Druens Saft
fik sin mageløse Kraft,
da den kræved' Offerblod,
medens den i Spire stod,
først af Fugle, saa af Løver,
Æsler den til Slut behøver.

Naar jeg Sagnet her har bragt,
siger jeg: tag jer i Agt,
sig i Tide altid stop,
slaa i Flaskehalsen Prop,
ellers - mine kære Venner
hør blot her, hvordan det ender.

Først som muntre Fugle smaa,
vil I Sangens Gave faa,
dernæst ved det næste Glas
brøler I med Løvers Bas.
Og vil Armen mer' I krumme,
ender I som Æsler dumme.

Ude i Kroens store Have kan man ogsaa spore de lystige Stamgæster. For Enden af Bygningen staar et Ferskentræ, der i varme Sommere bugnede af gyldne Frugter. En lille Klike unge Damer, der ferierede paa Kroen, kunde ikke modstaa Fristelsen, de huggede rent ud sagt som Ravne. Men en skønne Morgen prangede der et lille Vers paa Væggen ved Siden af Træet.

Den, der stjæler disse Fersken
og paa fersken Gerning tages.
Hun bekommer Tæv og Tærskens,
saa hun mægtig maa beklages.

Samme Formiddag greb Værten et Par af de Herrer i at svælge i den

Omkring en kro

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

forbudne Frugt; men de henviste leende til, at Verset var godkendt, og der stod udtrykkelig, at det var en »hun« og ikke ham, det kun gik ud over. Der var intet solidarisk som i sin Tid ved det berømte Æbletræ, der i Tidemes Morgen blev saa skæbnesvangert *for* hele Menneskeheden!

Ved en anden Lejlighed var det Stamgæsteme, som maatte holde *for*. Paa Væggen ved Dansepavillonen fandtes den Gang et morsomt Billede i Legemstørrelse af en ualmindelig styg, menneskelignende Orang-Utan, som en kendt Dyretegner en Gang havde følt sig inspireret til at male.

I Slyngelstuen var der animeret Gilde. En meget berømt Digter aflagde Besøg, og Stemningen var larmende. Haven var fyldt af Gæster, og de fik sig en sund Latter, da de Herrer Skribenter kom ud.

Paa Billedet af Aben var der nemlig anbragt et Skilt med følgende Indskrift:

Typisk yngre Forfatter.
Lige indfanget i Sprit centralen.
Endnu vild efter Spintus.

Det kunde ikke undgaas, at de *ofte* noget rebelske Stamgæster spillede Værten forskellige Puds. Nogle af disse er ikke ganske ufor nøjelige.

Det skete *for* nogle Aar tilbage ud paa Efteraaret, at man plejede at slagte Ænder om Lørdagen. En særlig lækker And blev gerne lagt til Side. Og kom der saa et lille Selskab, foreslog Tjeneren, at Gæsteme skulde gaa sig en Tur i Omegnen og nyde Skønheden og *faa* rigtig Appetit. Saa vilde der staa en friskstegt And et Par Timer senere paa et veldækket Bord, og man kunde selv skære *for*.

Men en Søndag fik man ikke Anden afsat, Mandag Morgen blev den puttet i Ovnen, og de to Stamgæster, der boede paa Kroen, gned sig i Hænderne. Nu stod den paa Andesteg Klokkeren 12 til Middagen.

Men netop som man skulde til Bords, kom der en lille Luksusbil med et ungt Par. De var paa Bryllupsrejse Landet rundt og havde faaet den friske Ide at søge ind, hvor de tilfældigt fik Lyst paa Turen.

»Nu ryger Anden,« mente Forfatteren.

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

»Ja, i Halsen paa os,« svarede Maleren. »Det skal jeg nok ordne.« Og højt sagde han: »Hvad mon der blev gjort ved den selvdøde And, som laa i Morges ude i Hønsegaarden. Fik Svinene den?«

»Nej,« svarede hans Ven, der straks var med. »Den plukkede de ude i Køkkenet, og jeg saa den blive sat i Ovnen!«

Et Øjeblik efter kom Tjeneren og anbefalede - i Overensstemmelse med Sandheden - den gode And. Men hans Overtalelsesevner glippede fuldkomment. Parret forlangte Flæskesteg. Saa kom Værten ind ved Stambordet. Han saa forbavset paa den stegte And, som de to Skurke var ved at skære *for*. »Jeg kan ikke begribe, at de to Gæster derhenne ikke vilde have den,« sagde han. Saa kom Forklaringen saa højt, at det unge Par kunde høre det.

»Næh,« udbrød den unge Frue, »og jeg, som *elsker* Andesteg." Og hendes Mand fik sig en hjertelig Latter.

Et andet Puds, som blev spillet, foregik lige *for* Pinse *for* nogle Aar tilbage. Ude i Haven havde Værten to Aber, en tam Ilder *og* et Par andre Dyr i store Bure.

Det var Lørdag Eftermiddag, *og* hele Kroen var optaget af Pinsegæster, som skulde bo der. Et Par Stamgæster vejrede en ypperlig Lejlighed til at *faa* sig en ekstra Flaske Vin.

De forklarede Værten, hvilken Ballade han kunde risikere, hvis Gæsteme, som skulde komme, fik Lyst til at klappe Dyrene og blev bidt. »Du maa have nogle Skilte op med »Advarsel, Dyrene bider«,« sagde man, »og du kan *faa* saa mange, du vil, for en Flaske Vin!«

Værten var en forsynlig Mand. Han bestilte straks en halv Snes saadanne Skilte, og Kunstmaleren gik i Gang med at male dem. Saa kom de første Gæster med Rutebilen, og Værten fik andet at tænke paa. »Skiltene?« spurgte han lige.

»Vær bare rolig, de er paa Plads,« lød Svaret.

Kort efter kom nogle leende Gæster ned. »Det er den ærligste Landevejskro, jeg har boet i,« sagde en ung Dame fornøjet. »Vi gik rundt og kiggede paa Værelserne, og hver Gang vi løftede en Dyne op for at se paa Sengene, laa der et Skilt med: »*Advarsel, Dyrene bider*!« Skiltene blev flyttet i en Fart til deres rette Plads; men Vinen var jo forlængst drukket - og egentlig ogsaa fortjent!

Omkring en kro

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

En meget munter Streg udførtes en Aften, da der var Sankt Hans-fest med kunstnerisk Underholdning. Lidt ud paa Aftenen, da Orkestret i Salen havde Pause, bad Værten en af sine Stamgæster om at læse op. Han vilde gerne have reciteret nogle Vers, som i sin Tid var blevet skrevet til ham af en Gæst, der havde tilbragt en fornøjelig Ferie.

Versene handlede om den gamle Kro ved Alfarvej og er gengivet i Slutningen af denne Skildring.

Den arme Mand anede ikke, hvad han indlod sig paa. Vedkommende Stamgæst, der iøvrigt altid var villig til at læse op, havde ventet, at han vilde blive opfordret til det samme Aften, og han havde derfor truffet sine Forberedelser. Han havde begaaet en *Ballade*, som Værten ikke kendte noget til.

Der blev Tavshed i Salen, og saa hørte Værten til sin Forfærdelse følgende Recitation, der jo ikke giver netop det Billede, han havde ventet af sin hyggelige og fredelige Kro!

DEN MØRKE MIDDELALDER

Havet tordner, Stormen brøler,
tager haardt i Hegnet fat.
Fremad plumret Vej sig søler
Rytteren i dunkle Nat.

Hæst og hult det dystert tuder
i en lille, ensom Kro.
Svagt det lyser bag dens Ruder,
Vinden slaari Taget Klo.

Kroens Staldkarl, Peter Søren,
griber en aftvende Fakler,
da han ser, igennem Døren
ind i Stuen Gæsten vakler.

Hesten man i Stalden sætter.
Værten bukkernok saa glad,
saltet Flæsk og ramme Retter
bringes paa det store Fad.

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Værten flytter Gæstens Taske,
Klang den gi'r af Guld og Sølv.
Og han henter straks en Flaske
Brændevin og dertil Øl.

Gæsten sig ved Bordet bænker,
drikker mer', end det er sundt.
Og imens han. spiser, tænker
han nok allermindst paa ondt.

Ej til mere snart han trænger,
han kun ønsker Ro og Fred.
Sløvt han over Bordet hænger,
tungt hans Hoved synkerned.

"Peter Søren,« Værten siger,
"Op i Seng, dit gamle Liv!«
Selv han sig mod Gæsten sniger.
Trukket er den blanke Kniv.

Rytteren fra Bænken drætter.
Ak, hans Sjæl er fåret væk.
Mord er nu begaaet atter,
Kroen rummer Gru og Skræk.

Værten puster tungt og snøfter.
Liget bærer han fra Bænk.
Og den tunge Lemhan løfter
bag den skumle, sorte Skænk.

Til den kolde Morderkule
falder Lemmen med et Brag.
Ude tuderhæst en Ugle.
Omen Time er det Dag.

Værten sig en Genstand kniber.
afen Flaske, fyldt og stor.
Mens den skarpe Kniv han sliber
rede til det næste Mord.

Digtet blev venligt modtaget med larmende Bifald. Men Værten bebrejdede bagefter sin gode Ven, hvad han havde gjort. »Hvad maa folk ikke tro om mig,« udbrød han.

Omkring en kro

»Kom med ind, saa skal du faa Oprejsning,« sagde Recitatoren og greb Værten ved Haanden og førte ham ind i Salen. »Her er Værten,« raabte han, »lyser ikke hans Ansigt af . . .« Værten smilte velvilligt, men Smilet stivnede, da han hørte fortsættelsen» . . . Mordlyst og Skummelhed?«

»Det passer ikke!« raabte Værten forbløffet.

»Det gør det vel nok!« raabte den anden. »Jeg har Beviser; her er Morderkniven!« Og frem af Inderlommen halede han en lang Køkkenkniv frem og huggede den ind i Dørstolpen, hvor den sad og dirrede dæmonisk. Den var i forvejen smurt godt til med Mønjemaling.

Værten købte senere Eneretten til Balladen, og den er ikke senere blevet læst op.

Det var dog ikke alene ham selv, der maatte holde for. forskellige af Kroens andre levende Væsener gik ikke Ram forbi. Servitricen fik en lille Improvisation en Aften:

SERVITRICEN

Hele Dagen skal du traske
rundt og være alt tilpas.
Er du ledig, skal du vaske
alle Kroens brugte Glas.
Knapt du selv faar Tid at spise,
lille, trætte Servitrice.

Hver en drukken, fræk Beruser,
oplagt til at lave Sjov,
tror, at han er Hjerteknuser,
naar sig selv han giver Lov
til at sige Skat og Sidse
til den pæne Servitrice.

Dybt i dine klare Øjne
læser dine Tanker jeg.
Du skal stadig stikke Løgne,
sige Hr. til fulde Kvaj.
Venlig kun du maa dig vise.
Smil til alle, Servitrice.

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Sprut gaar ind, Forstanden ud.
Hvis for mange Glas man ta'r,
bli'r til sidst man somen Stud;
da du din Revanche har.
Pungeud skal fulde Grise
til den sobre Servitrice.

Og Stuepigen, der sommetider tog ud paa Bal og
kom sent hjem, havde man særlig Kig paa. En Aften,
da der var Punchesold, blev der improviseret, og hun
fik sin Part:

STUEPIGEN

Klokken fem
komhun hjem
fra en Dans
med lidt Tjans;
noget sjasket,
let forjasket listede hun ind ad Laagen.

Uret ringer,
brat det binger
Bud omSlid
uden Flid.
Fred forbi,
Hoveri
burde laves omafLoven!

Ind i Stuen,
The til Fruen,
Søvn i Gluggen
og lidt muggen.
Arbejde er
kun Besvær.
Først til Aften bli'r hun vaagen.

Hun tog det med Anstand, men der var jo heller ikke andet at gøre.
Ved samme Lejlighed fremkom der et Par makabre Sager. En ikke
ukendt Pressemand satte sig selv en Gravskrift, der lød som følger:

Her hviler i Fred under Mulde
en elskelig, død Journalist.
Hans Skæbne blev, som den skulde,
han døde af Druk til sidst.
Han kunde sin Lyst ikke styre,
og derfor sprak hanses Nyre.
Men lad blot ej Taarerne trille,
han slap for at faa sig en Dille.
Med Snips og med Snaps og med Snude. Et
Livsæventyr er ude.

Heldigvis er der endnu ikke blevet Brug for dette Epitafium.

Heller ikke er det endnu sket, hvad der blev fortalt i andre Vers,
der kom frem ved samme Lejlighed.

DEN STILLE KRO

Der var en Gang en gammel Kro,
som laa ved Landevejen.
Her kendte man kun stille Ro,
der kunde man saa dejligt bo
og rigtig hvile ud i Fred,
fra Sol gik op, til Sol gik ned.

Saa skete det, at Fanden gik
en Tur til denne Egn.
Paa Kroen faldt hans onde Blik,
og da i Stuen ind han gik,
han fandt, at her var alt for rart;
det maatte ændres i en Fart.

Se, Fanden kendte en Skribent,
og ham han gav et Tegn.
»Du op til Kroen bliver sendt,
saa er straks alt det pæne endt,«
sa'e Fanden med et svovlet Smil
og kørte ham derop i Bil.

Forfatteren til Kroen kom
en Nat i Rusk og Regn.
Sagkyndig straks han saasig om

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

og købte fluks en Flaske Rom;
saa Værten han forførte
og rædsomt til hamkørte.

Han Kriminalromaner skrev,
hvori med Skud det regner.
En rigtig Bule Kroen blev,
hvor rundt med Møblerne man hev.
Karaffel mord man lærte straks
og mer' af samme Slags.

Han stiftede en Gangsterklub
i Drukkenskabens Tegn.
I Kroen kom der rigtig Skub,
der hørtes stadig Pøppers Svup.
Man fik en voldsom Appetit
paa Øl og Sjus og Akvavit.

Men da Forfatteren var rejst
igen i Rusk og Regn,
da blev paa halv Stang Flaget hejst;
ved Midnat kom den onde Gejst;
med hæse Hyl sin sorte Klo
han hamred' i den gamle Kro.

Moralen skal I få til Slut:
Smid ud enhver Forfatter.
Thi kommer der en fuld Kanut,
forfør s Egnens Folk til Sprut,
og bli'r som de Skribenter,
hvem Fanden ofte henter.

Det kunde ikke undgaas, at den gamle Kro ogsaa havde sine mindre ansete Gæster. Særlig er der en bestemt Type, der aldrig er velset i Lauget. Det er Manden, der har glemt Nøglen til Portemonnaien. Der findes Folk, der gerne slaar sig løs; men som ikke kan lide at betale.

Hos enkelte bliver denne Vane kronisk. Man havde derfor Kig paa Typen, der fik sig følgende Salut, der en Dag blev lagt paa Bordet foran ham, da han havde »nasset« for kraftigt.

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

NASSEKA'LEN

Som Edderkoppen i sit Spind
jeg sidder lumsk og lurur
paa pæne Folk, der kommer ind
og ude er at ture.

Ved Bordet trygt de sætter sig,
med Glassene de skaaler;
dog snart er de paa Synden s Vej,
saa skriger de og skraaler.

De fulde bliver pø ompø
ved Druk i lange Baner,
indtil paa Spruttens vilde Sø
de svømmer rundt som Svaner.

Om Genstande de raffer flot,
nu ruller Lykkens Terning!
Det gør mit onde Hjerter godt,
saa skider jeg til Gerning.

For dem jeg logrer somen gal
med ydmyg Hundehale.
Lad dem kun vræle Nasseka'l,
min Sprut de skal betale.

Det var ogsaa ved et Panchesold, at der kom en - heldigvis meget overdreven - Selvbiografi frem. Som bekendt har Kunstens Udøvere ikke ligefrem Skyhed mod at snakke lidt om sig selv, naar der er Lejlighed til det.

Efter et Sold, hvor Bølgerne var gaaet usædvanlig op over Strandkanten, følte en af Deltageme sig grebet af Ruelse, og han forlystede de andre med følgende, noget sørgmuntre Skildring, som han dog bagefter ikke vilde erkende, var saa træffende, som han i sin melankolske Stemning den foregaaende Aften havde paastaet. Man maa vel heller ikke haabe det:

MIN RØDE TUD

Omkring en kro

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Jeg ved, min grimme Tud er rød;
det har den været længe.
Blaa-violet er Kindens Lød,
og svampet er mit hele Kød;
se, det harkostet Penge.

Naar drukket er det første Glas,
saa ved jeg, at det ender
med, at jeg bliver godt tilpas.
Jeg drikker videre paa Nas
med lastefulde Venner.

Der var en Gang, da jeg var fin
og havde mange Penge.
Nu er jeg kun et drukket Svin,
og Resterne af Sjælen min
konstant til Sprit vil trænge.

Naar jeg en rigtig Kæfert har,
jeg stadig mere kræver.
Lad andre raabe: »Drukne Nar«.
For mig er Himlen blaa og klar,
og jeg til den mig hæver.

Saa tager jeg endnu en Taar
og mig i Luften svinger.
Jeg tror, at Stjerneme jeg naar,
imens jeg under Bordet gaar,
og Værtten bort mig bringer.

Til Slut jeg drikker mig ihjel,
det sidste Glas jeg svælger.
Da er det no'et, der si'er sig selv:
for end en Snaps min sølle Sjæl
til Satanas jeg sælger.

Men de gamle Ord om, at Sandheden finder man i Vinen, fortolkes ogsaa med et andet klassisk Ordsprog: *recundi calices quem non tecere disertum*. Det kan træffende gengives med, at naar Bægeret er fuldt, løber Tungen over.

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Man er tilbøjelig til at røbe Hemmeligheder, naar man har faaet for meget af de stærke Varer. En meget produktiv Kriminalforfatter gaven Aften Hemmeligheden fra sig om, hvordan man skriver en Kriminalroman.

Da Vedkommende ikke selv nogensinde har deltaget i Konkurrencer - det skulde da lige være ved et Bæger - kan det ikke være Udslag af Brødnid.

Recepten lyder saalunde:

RECEPT

Kærlighed og Suk og Kælen,
hundrød Gram af Menneskesjælen.
To Pund Sorg og eet Pund Smerter,
femten Pund afknuste Hjerter.
Otte Gram af ædle Kvinder.
(Dem man nemlig sparsomt finder!)
Mandsmød, Ædelhed og Kraft
presses til en flygtig Saft.

Tømmermænd og dumme Unger,
en Gang skarpe Kvindetunger.
Bulder, Knas og Spænd og Brænd
let med Løjsovs blander man.
Mord og Skud og Gangsterbisser
samt en Panser og en Stisser.

Saa en Galge med en Strikke,
nogle melankolske Blikke.
Whisky i en vældig Slurk
og en vaskeægte Skurk.
Knippel og en Haandjærnlænke
samt en Kvinde, der kan tænke.
(Hende ta'r man med, fordi
Bogen jo er fantasi.)

Dernæst er Par frække Bræk,
Guld og Sedler i en Sæk.
Et Dusin brutale Næver,
Spark i Hm! og øretæver.

Voldtægt i en Luksusbil,

Omkring en kro

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

mens den kører hundred Mil
eller mere i en Time
fulgt paa Vejen af en Stime
knippel svingende Betjente,
som den aldrig kan indhente.
Bland deri med flittighed
brugt og gammel Vittighed.

Alle disse rare Sager
først i Ovnens let man bager.
Dertil et Maskingevær,
kogt i dystert Maaneskær,
skal man med det andet blande.

Saa lidt Bølgebrus fra Strande.
Sidst et Stænk af Himlens Blaa
drysses sagte ovenpaa.

Med en Morderøkse tværes
hele Massen ud og skæres
til i passende Kapitler
af to Doktorer i Kitler
- med et Hjerte haardt som Skærver -
fra en fæl Klinik for Nerver.

Da er Bogen fiks og færdig
og en Konkurrence værdig.

Man tør maaske haabe, at unge, endnu skjulte Talenter benytter sig af Lejligheden. Anvisningen er gratis, og der er ingen Copyright.

Det var dog ikke alene de sluttede Bohemeselskaber, der havde Eneretten paa Rimerier. Ved et jagtgilde, hvor der var adskillige lokale Nimrødder, der havde Ry for pinlig Sandfærdighed - ogsaa naar det gjaldt jagtoplevelser - dukkede der en lille Vise op, som var lige saa sanddru som jægersmændene.

Man vil straks se det, naar man læser den:

JAGTEVENTYR.

En Jæger gik at jage
med Bøssen i den grønne Skov.
Til ædelt Vildt at tage

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

han havde fået Lov.

Han vilde Elgko skyde,
men denne Jagt var alt for drøj.
Ej mer han skulde nyde,
han fik kun Lamperøg.

Han fik, hvad han behøver,
for da han kom til Vinderød,
af Tigere og Løver
i Massevis han skød.

Ved Kassemøse-skød han
af Elefanter tre Dusin.
Paa Arresøen flød han
og dræbte en Pingvin.

Bag Arrenakkes Bakke,
hvor der er altid Ro og fred,
han skød en dejlig Pække,
men det kom ingen ved.

Til Slut man saa ham tørne
en Tur ind til den gamle Kro.
Her vrimled' det med Bjøme,
somslog i ham sin Klo.

Da hjem han kom fra Kroen,
slog baade Ben og Tunge Klik,
og vældigt paa Popoen
af Kællingen han fik.

Hvis ikke paa den tror I,
saa husk, at den, der dette skrev,
er Digter, og han bor i
det kendte Overdrev.

Og senere ved et Rejsegilde, da den gamle, forfaldne Rejsestald, der jo er overflødig i vore Tider, hvor man ikke rejser pr. Hakkelsemotor, blev bygget om til en Jagt-hal, maatte den lokale Visedigter ogsaa klemme Musen, saa der kom følgende Resultat ud af det:

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

REJSEGILDE.

Man kan rejse, som bekendt, paa mange Maader:
Rejse Kegler og rejse Monet;
Naar man dejsjer med et Knald,
man sig ogsaa rejse skal,
og nu er vi i en rigtig Rejse-Stald.

Værten er berømt som rigtig Rejse-Kejser.
Hundred Huse han vistnok har rejst.
Og hans sidste ny Ide
skal vi her i Aften se,
indbudt, tror jeg, til en Kop uskyldig Te!

Man skal ikke drikke saadan, at man dejsjer,
for saa ender det med, man bli'r fuld.
Hvis for mange Glas man faar,
blindt i Bundgam ind man gaar.
Hvad for os er ikke sket i mange Aar.

Her paa Kroen findes hele tvende Pejse;
men den sidste er ej noget Nyt.
Her, hvor nu den nye Hal
ligger, siger man, der skal
have staaet en rigtig Rejse-Pejse-Stald.

I den gamle Kro ved Midnatstid det spøger,
skumle Skikkelser dunkelt man ser.
Her i Rejsestaldens Hus,
Broder Rus og Broder Dus
ses med Nøglen og det store, fyldte Kru.

Nu til Slut jeg foreslaar, vi splejser
til en Omgang, før vi skal gaa hjem.
Naar paa Sprutten vi gør Kaal
med Begejstring, Skrig og Skraal,
vil jeg drikke paa, vi naar et rigtigt Maal.

Til Kroen er der knyttet et dunkelt Sagn om et Par Munke, der i svundne Dage søgte ned til Kroen om end, som det vil fremgaa af følgende - med vidt forskellige Hensigter. Ved et sindrigt Arrangement kan man ved Midnat fremmane de to mere eller mindre uhyg-

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

gelige Gejster, der virkelig viser sig bag et gammelt Vindue i Spidsbuestil, eller som en Gæst bemærkede det, da hun havde set Broder Rus: »i Spidsbubestil« !

SPØGELSE-MUNKENE.

Broder Rus og BroderDus.

Den Gang Asserbo var Kloster,
laa der her en Kro,
og blandt Kroens mange Gæster
var der Munke to.

Broder Dus var tyk og saftig,
munter som et Føl,
glad han var for Kosten kraftig
og ti-tolv Krus Ol.

Broder Rus var sur i 'Masken,
ret en ækel Mand.
Ganske han forsaged' Flasken,
drak det bare Vand.

Hver Gang Dus lod Flasken klukke
og før meget nød,
vilde Rus straks Kroen lukke,
præked' Baal og Død.

Dus en Dag i Døden trimmed',
Sprutten sprængte helt hans Nyre.
Rus tre Dage efter himled,
kvalt af Mavesyre.

Begge havde overdrevet,
derfor fandt de aldrig Frød.
De til Dommédag er blevet
manet ned paa dette Sted.

Naar ved Midnat Flasken klukker,
kommer Broder Dus;
men naar Politiet lukker,
ser man Broder Rus.

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Det er iøvrigt de eneste Spøgelser, som nogen Sinde har vist sig paa den gamle Kro. Et forsøg paa en Nytaarsaften at mane et andet frem, lykkedes ikke saa godt.

Man havde lagt Mærke til, at naar nogen gik paa Loftet over Kroens Sal, lød det, som om Skridtene kom i selve Salens ene Hjørne lige modsat den store Pejs.

Ved en Nytaarsfest skulde denne Opdagelse jo udnyttes til en Spøg. En gammel Kulsvier, som et Stykke Tid boede paa Kroen og beklædte Stillingen som Staldmester, logerede i et Værelse deroppe. Man havde truffet Aftale med ham, og han havde erklæret sig villig til at være med. Klokkeren 12 Nytaarsnat blev det meddelt, at nu vilde Krospøgelset give sig tilkende som i svundne Dage. Man skulde gøre sine Spørgsmaal, saa vilde man høre Spøgelset, der usynligt listede om i Salen. Det vilde syare paa bredt Sjællandsk, og Orakelsvarene skulde saa blive udlagte.

Lysene slukkedes. Kun det blafrende, røde Skær fra Pejsten skin-nede dystert. Saa hørte man pludselig et dybt Suk, ledsaget af en uhyggelig Raslen af en Lænke. Og fra det mørke Hjørne henne ved Indgangen lød listende Trin.

Der blev stillet et Spørgsmaal fra en ung Dame.
»Tænker han, jeg tænker paa, paa mig i Nat?«

Der blev nogle Sekunders Tavshed, saa lød en hæs Stemme: »Det rager inte mig; men nu er Spøgelset Edder ryle mig tøjstigt og vil ha' en Bajer!«

Saa var det Nat med det Spøgeri.

Samme Kulsvier var kendt for sine træffende Svar. En livlig Aften havde han været med i Laget til den lyse Morgen. Han skulde bagefter over og rense en Brønd ved en Sommervilla, derfor gik han op og skiftede Tøj. Han var just ikke klædt i Galla, da han kom ned igen, De øvrige sad foran i Haven, og en Del mere stilfærdige Gæster, som ikke havde været med til Nattens fest, havde faaet Morgenkaffen serveret ved Siden af.

Kulsvieren fik sig en Morgenbitter, saa gik han. Men paa den anden Side af Vejen tog han den ene Træsko af og bankede den ud. Han havde Tærne ude af Strømpeme og et dekorativt Hul paa Hæ-

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

len. Værten, som vilde pointere, at han ikke saadan direkte hørte med til Selskabet i den Dragt, raabte over til ham:

»Peder Søvre, har du egentlig Strømper paa?«

Peder Søvre vendte Skraaen i Munden. »Pletvis,«

svarede han sindigt, saa tog han Spaden paa Nakken og travede af, og han var overlegen nok til ikke at vende sig om.

En anden Gang kom han med en Fuldtræffer, som dog ikke var til-sigtet. En Bil med to unge Mennesker var en Nat kørt med 80 Kilometer i Svinget uden for Kroen. Bilen mastes mod et Træ, men de slap forbavsende heldigt fra det. Det lykkedes dem - Klokken var fire om Morgenen - at vække Peder Søvre, der skaffede en Bil, saa de kunde komme paa Sygehuset i den nærliggende Købstad.

Nogen Tid efter foregik Efterspillet i Retten. Peder Søvre var ikke med sin gode Vilje mødt op som Vidne. Paa Kroen boede der en kendt Forfatter, der ofte kom sent hjem, og de to havde haft en lille, munter Aften sammen.

Men Peder Søvre mødte jo op, og Dommeren spurgte ham, hvad han kunde sige om Katastrofen. »Ja, jeg laa altsaa og sov. Klokken var vel henimod fire; saa vaagnede jeg ved et voldsomt Brag, som om hele Kroen skulde vælte!«

»Saa stod De op?« spurgte Dommeren.

»Nej,« svarede Peder Søvre, »jeg lagde mig igen.

Jeg troede bare, det var Forfatteren, som kom hjem!«

Mange af Bohemegæsterne befandt sig saa godt tilrette i de Omgivelser, at de ofte for længere Tid slog sig ned. Nogle af dem regnedes næsten med til Egnens Seværdigheder - Attraktioner var maaske lidt for meget sagt.

Mellem dem og de Gæster, der kom og svandt som Nattens Taa-ger, var Forholdet saa at sige altid det bedste. Der er adskillige Eksempler paa, hvad det kunde udvikle sig til. En udenlandsk, litterær Dame, der kom op i Haab om at finde fuldkommen Fred og Ro til sit Arbejde, efterlod i Fremmedbogen et lidet, tysk Digt som en Farvel-hilsen til en kendt Maler og Forfatter, som i lange Tider gjorde Kroen temmelig usikker. Det lyder i Oversættelse saalunde:

TO BOHEMER

Hist, hvor Vejen drejer,
ligger der en Kro;
skøn Idyl den ejer
fyldt med Fred og Ro.
Baal i Pejsten luer
somen Alterild.
Værten selv man skuer
altid venlig mild.
Dog er Glæden blandet
i den gamle Kro.
Mellemalt det andet
findes Fyre to.
Dagen lang de drikker,
svirer, skejer ud,
til ved Kvæld deligger,
somen slagtet Stud.

Hver enlig Gæst jeg varer,
hvis herhan kommer hen,
mod disse to Korsarer
med Pensel og med Pen.

Det var ogsaa samme - nu afdøde Maler - der fandt paa et Middel til at bortfjerne ukaldede, kritiske Tilskuere, der ofte havde Næsen helt inde paa Lærredet, naar han stod ude i Naturen og malede. Naar han fandt Tilskuerne for paagaende, hængte han pludselig en Plakat op med følgende, træffende Indhold:

En Malers Fred er aldrig stor,
thi hvad han end vel laver.
Saa kommer der et Kvaj og glør
paa, hvad det ikke rager.

Midlet viste sig saa at sige altid probat!

En Sankte Hans Aften holdt en Turistbil uden for Kroen. En hel Del halvunge Damer havde faaet den udmærkede Ide at køre rundt paa hele Egnen og se paa Baal. Men medens de gjorde Holdt en kort Tid ved Kroen, forsynede Maleren Bilen med en Inskription bagpaa.

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Dameme var længe om at opdage Aarsagen til de Ovationer, de blev Genstand for overalt, hvor de viste sig.

Ingen af dem drømte jo om, at der bag paa Vognen med store Bogstaver stod malet:

Direkte til Bloksbjerg!

Ganske galant var det jo ikke. Men Maleren var heller ikke indstillet paa Galanterier. En Sommerferie havde et Par evigunge Damer plaget og pint den brave Kunstner, der aldrig kunde faa Fred for dem. Dameme var nu heller ikke efter hans Smag. De klædte og opførte sig, som var de atten, skønt de godt kunde multiplicere Alderen med to.

En Lørdag Eftermiddag fortalte han de to paagaende Væsener, at der om Aftenen vilde komme en Ven, hvis Type og store Interesse de to Damer netop var.

Vennen, en yngre Videnskabsmand, kom rigtigt nok og anede intet om, hvad Aftenen bragte i sit Skød. Damerne sværmede om ham som Fluor omkring en Skaal Honning. De gjorde sig interessante, saa deres Offer mere og mere ærgrede sig og ønskede dem langt væk.

»Hvad er det, De særlig interesserer Dem for?« spurgte den ene koket. Hendes Ansigt var en Formue værd, da den intetanende Arkæolog i Overensstemmelse med Sandheden gav følgende Svar: »Middelalderlige Ruiner!« Malerens jublende Latter gjorde ikke Situationen mindre pinlig! Men de aggressive Damer havde jo fortjent Lektionen.

Noget 'lignende' gik det en Samling Paaskegæster, der havde muntret sig og slaaet Gækken løs nogle Numre for kraftigt. Det gik ud over Stambordets Ukrænkelighed, og da man 2den Paaskedag om Aftenen skulde hjem, opfordrede man en tilstedeværende Skribent til at improvisere et Afskedsdigt, som man benævnte det. Saa mødte Stamgæsterne op ved Pejsen i Salen, og der blev improviseret svulmende romantisk og rørstrømsk om det herlige Samliv og Sorgen over, at Paaskegæsterne nu skulde rejse. Man var næsten rørt over de skønne Ord, men saa kom Afsværen til Slut:

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Tilbage vi sidder ved Pejsen og fester,
og sender mod Himlen oprigtig Tak:
Gud ske Lov, vi er fri for det Rak,
der kaldes københavnske Paaskegæster!

Aftenen endte dog uden Mord!

Den omtalte Maler havde indrettet sig et hyggeligt Hjørne i Kroens Have, hvor han ofte sad og kopierede. Her kunde han aldrig være i Fred om Søndagen, skønt Hjørnet var spærret af med et Plankeværk. Her var iøvrigt en lille, hyggelig Krog af privat Art, der ganske betegnende blev kaldt »Øldorado«. Heller ikke her kunde man undgaa nogle Inskriptioner. Man priste Øllet blandt andet paa denne Maade:

Sommersol gør Sjælen glad,
naar Lærkesangen klinger.
En iskold Pilsnøl fra Fad
vel ogsaa Glæde bringer.

Naar Bølgerne gik for højt, trak man sig tilbage fra Kroen og ferierede her. Men det blev dog næppe vindstille, hvad følgende kunde tyde paa:

Snip Snaps og Snude,
nu er vort Krøliv ude.
Tag Tap af Tønde,
her skal et nyt begynde.

Maleren betragtede Stedet som sit private Gods, og han havde kaldt det selv »Lille Dillebo«. Hans Venner mente venligt, at han var en beskeden Mand.

En Søndag kom et meget animeret Herreselskab paa Skovtur. Værten havde i forvejen anmodet Stamgæsteme om at give Selskabet Adgang og vise dem Kroens Seværdigheder.

Da Selskabet arriverede, fik de kun enkeltvis Adgang til Idylen bag Plankeværket, og her fandt man en stor, rød Kasse, bemalet med Dødningshoveder og sære, kabbalistiske Tegn. Ovenover stod »Garanteret Egnens største Svindel. Put en 25-Øre i Omkring en kro

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Sprækken og træk i Snoren«. Naar Offeret gjorde, som der skrevet stod, gled en Papplade fra et rundt Hul, og man saa et grinende Ansigt med lang rød Tunge. Ovenover stod med store Bogstaver: »*Der blev du snydt for en 25-Øre, min gamle Ven*«!

Naar bare det første Offer havde bidt paa, fulgte alle de andre efter. Blandt Søndagens Seværdigheder var ogsaa en lille Lem med en mat Glasrude, der førte fra Skænken og ind til Salen. Man kunde i Salen se Værtens Agterkastel i Rundbuestil aftegne sig som Skyggetegning her. Ovenover var diskret anbragt et Skilt: »*Egnens længste Udsigt*.« (*Nemlig til Værtens Ende*).

I Skænkestuen hang den berømte Reklame-Plakat af *Ancker*, der viser en gammel Søulk med tre *Hvidtølsflasker* i Haanden.

Brodden af Situationen gik af, naar man læste hvad der var skrevet nedenunder:

Vel har han tømt saa mangen en Skaal,
men ingen saa bedsk som den sidste.
Hvidtøl iskænket i bredfyldt Maal
har Hjetet bragt til at brieste.

Hvidtøl, I tænker, den gamle Ulk,
bærer saa varsomt i Næven.
Spar I bare al Græden og Hulk,
Tændernes Gnidsel og Bæven.

Kender I Søfolk, saa kan I forståa,
Hvidtøl har her intet nyttet.
Manden med tre tomme Flasker skal gaa
og faa dem for Bajere byttet.

Og ser man rigtig paa Billedet, saa er Propperne vist trukket op paa flaskerne.

Ogsaa Kroens materielle Sagn fik Liv og maatte kaldes frem. En gammel Bilmotor, der havde kendt bedre Dage, og som var reduceret til et primitivt Savværk, fik Lov til at udtale sig ved en Festaften, hvor den paflydende Maade fortalte sit Levnedsløb:

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

ET LEVNEDSLØB,

Da jeg ud fra Fabriken for,
da var jeg splintemy.
Jeg følte mig saa stærk, saa stor,
og derfor var jeg kry.
De kaldte mig en flot Model;
Jeg Stolthed følte for mig selv.

min Ejermand var stolt.
min Ejermand var stolt.
Han havde Mesterskab i Sport,
og jeg til alting holdt.
Jeg rundt i alle Lande kom,
og Prisen vandt i Løb til Rom.

Jeg holdt, da Vognen med et Hop
blev slynget mod et Træ.
For Farten blev der brat sat Stop,
Chaufføren var et Fæ,
han kendte ej sin Mekanik,
det hele solgt blev for en Slik.

Karosseniet var kaput,
det saa jeg med det samme.
Jeg blev monteret resolut
paa nye Hjul og Ramme.
Jeg solgt blev til en Kro paa Landet
og kørte Gæsterne til Vandet.

Det varet rene Slaveri
at skumpe over Knolde,
dog jeg som Motor holdt,
fordi min Vilje var at holde.
End mer jeg maatte staa for Skud:
Til Gæster blev jeg lejet ud.

Mit Gear, min Kobling snart blev slidt,
og Køleren var revnet.
Med Stempler var det ogsaa skidt,
ej meget mer' var levnet.
Saa maatte jeg - tænk hvilken Skændsel,
fra Skoven daglig hente Brændsel.

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Da skete det en skønne Dag,
vi kompaatvæs af Toget.
Det meste mastes med et Brag.
Det fandt selv jeg for broget.
Af Stumper laa der - Millioner,
og jeg blev solgt for femten Kroner,

Nu staar jeg her i Skovens Bryn
og trækker Sav til Brænde.
Det er et højst mærkværdigt Syn;
Dog - den Slags Ting kan hænde.
Jeg rundt og rundt paa Stedet gaar,
men fremad aldrig nær' jeg naar.

Men selvom Bølgame ofte gaar højt i Slynge-stuen, og mangelgæv Kæmpe gaar i »Bundgarn«, som det betegnes, saa er der alligevel en egen hyggelig Stemning. Til Advarsel for ikke helbefarne forefindes følgende Rim, der iøvrigt passer godt nok, hvilket mange desværre har maattet sande:

BUNDGARNET.

Dybt i Glasset skal du kikke,
aldrig sige: jeg skal ikke –
Flasken ej du lader ligge,
du af den skal stadig drikke.
Glasset maa du aldrig slikke,
men til Bunden ud det stikke.
Rundt i Bølgegangen vrikke
med en voldsom Blyhat nikke
højt og usympatisk hikke.
Idiotisk til dig rigge,
stire dumt med Torskeblikke,
andre Folk paa Maven dikke,
lade dig paa Næsen prikke,
frækt om andres Sjussertigge,
kort sagt, som et Bæst dig skikke.
Har du denne Tilstand naaet,
er du dybt i Bundgarn gaet.

Og det, kan man vist uden Overdrivelse sige, er træffende.

Men trods alt, hvad der kan siges om den gamle Kro og det ofte lidt stærke Liv, saa er der Stemning af ægte Art. Saa længe Dagligli-

Omkring en kro

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

vet ikke kan skænke Mennesker den ægte Lykke, saa maa de nøjes med Surrogaterne, og de kan jo paa sin Vis ogsaa have deres Berettigelse.

Til Slut skal derfor gengives nogle Vers, som en juleaften for adskillige Aar siden sendtes herop, og som maaske giver et flygtigt Glimt af Stemningen.

DEN GAMLE KRO.

Gamle Kro ved Alfærvej
med de gule Længer,
Tusinder vil hilse dig,
naar til Fest de trænger.
Slægterkom, og Slægter svandt,
Ly hos dig de altid fandt, Hygge,
Stemning, stille Fred,
medens Tider gled.

Mangen mødig Vandringsmand
har dig hilst med Glæde;
ind i »Slyngelstuen« han
sulten skulde træde.
Straks han fandt sig godt tilpås,
bænket ved det fyldte Glas
og den gode Sulemød
midt paa Bordet i et Fad.

I den mørke Vintemat
Vestenvinden suser,
tager haardt i Hegnet fat,
medens Bølgen bruser
mod den øde Kyst saa hult.
Dine Ruderlyser gult,
og da finder Sindet Ro
i den gamle Kro.

Mens i svunden Tid man nød
i din Slyngelstue
gammelt Øl med Pind og Mjød
omkring Arnens Lue.
Nu til Dags ved Pejsets Blus
Cocktail drikkes der og Sjus,
store Kabaretter
man paa Bordet sætter.

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

Vore Dage ofte ler
højt af Romantiken.
Overalt man respekter'
ikkun Mekaniken.
Dog alligevel man Rast
fjernt fra Byens Larm og Hast,
i den gamle Kro kan finde
omet Fortidsminde.

Julenat ved Midnatstid
hvert et Lys er slukket,
Sneen drysser tæt og hvid,
Kroens Dør er lukket.
Underlige Ting da sker,
tavse Skyggers Tog man ser,
de fra glemte Tider
hen mod Krøen skrider.

Jomfruen fra Asserbo,
Riddere i Panser
i den kirketavse Krø
tyst i Salen danser.
Fjerne Tider da igen
finder Vejen til dig hen,
og den gamle Kro paany
faar historisk Ry.

Gamle Kro ved Alførvej
rig du er paa Minder,
Tusinder vil savne dig
den Dag, du forsvinder.
I din Stue ved et Kruus
drak vi alles ammen Dus.
Gid at mangan Krø som dig
findes maa ved Alførvej.

Vejby-Tibirke årbog 1975-76

